ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)
z 26. apríla 2005 *

V spojených veciach T-110/03, T-150/03 a T-405/03,

Jose Maria Sison, bydliskom v Utrechte (Holandsko), v zastúpení: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz a D. Gurses, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Vitsentzatos, M. Bauer a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorých predmetom je zrušenie troch rozhodnutí Rady z 21. januára, 27. februára a 2. októbra 2003 o odmietnutí prístupu k dokumentom týkajúcich sa rozhodnutí Rady 2002/848/ES, 2002/974/ES a 2003/480/ES v uvedenom poradí z 28. októbra 2002, 12. decembra 2002 a 27. júna 2003, ktoré vykonávajú článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a rušia rozhodnutia 2002/460/ES, 2002/848/ES a 2002/974/ES,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚD PRVÉHO STUPŇAEURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
(druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. Papasavvas,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 17. novembra 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu

1 Článok 4 nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) stanovuje:

„Výnimky

1. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

— verejnej bezpečnosti,

— ...

— medzinárodných vzťahov,

...

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— ...

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— ...

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

..."

2 Dňa 28. októbra 2002 Rada Európskej únie prijala rozhodnutie 2002/848/ES, ktoré vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich

opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ruší rozhodnutie 2002/460/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 295, s. 12). Toto rozhodnutie zahrnulo žalobcu do zoznamu osôb podliehajúcich zmrazeniu fondov a finančných aktív zavedeného týmto nariadením (ďalej len „napadnutý zoznam"). Tento zoznam bol aktualizovaný najmä rozhodnutím Rady 2002/974/ES z 12. decembra 2002 (Ú. v. ES L 337, s. 85) a rozhodnutím 2003/480/ES z 27. júna 2003 (Ú. v. EÚ L 160, s. 81), ktoré zrušilo skoršie rozhodnutia a stanovilo nový zoznam. Meno žalobcu naďalej zostalo na tomto zozname.

3 Žalobca listom z 11. decembra 2002 požiadal podľa nariadenia č. 1049/2001 o prístup k dokumentom, ktoré viedli Radu k prijatiu rozhodnutia 2002/848 a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere. Listom z 3. februára 2003 žalobca požiadal o prístup ku všetkým novým dokumentom, ktoré viedli Radu k prijatiu rozhodnutia 2002/974, podľa ktorého zotrvával na napadnutom zozname, a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere. Listom z 5. septembra 2003 žalobca požiadal konkrétne o prístup k zápisnici zo zasadania Výboru stálych zástupcov (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP týkajúcej sa rozhodnutia 2003/480, ako aj ku všetkým dokumentom predloženým Rade pred prijatím rozhodnutia 2003/480, na základe ktorých bol zahrnutý do napadnutého zoznamu a zotrvával na ňom.

4 Rada na každú z týchto žiadostí odpovedala odmietnutím prístupu, hoci aj čiastočného, opakovanými rozhodnutiami z 21. januára, 27. februára a 2. októbra 2003 (ďalej len „prvé rozhodnutie o odmietnutí", „druhé rozhodnutie o odmietnutí" a „tretie rozhodnutie o odmietnutí").

5 Pokiaľ ide o prvé a druhé rozhodnutie o odmietnutí, Rada uviedla, že informácie, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia o stanovení napadnutého zoznamu, sú uvedené v zápisniciach Coreper z 23. októbra 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) a zo 4. decembra 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) klasifikovaných ako „CONFIDENTIEL UE".

6 Rada odmietla sprístupniť tieto zápisnice vzhľadom na článok 4 ods. 1 písm. a) prvú a tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001. Uviedla na strane jednej, že „sprístupnenie [týchto zápisníc], ako aj informácií, ktorými disponujú orgány členských štátov, ktoré bojujú proti terorizmu, by umožňovalo osobám, skupinám a subjektom, ktoré sú predmetom týchto informácií, poškodiť činnosti vykonávané týmito orgánmi a spôsobiť ťažkú ujmu verejnému záujmu z hľadiska verejnej bezpečnosti". Na strane druhej, podľa Rady „sprístupnenie predmetných informácií by spôsobilo tiež ujmu ochrane verejného záujmu z hľadiska medzinárodných vzťahov, keďže činnosti vykonávané v rámci boja proti terorizmu zahŕňajú rovnako aj orgány tretích štátov". Rada odmietla čiastočný prístup k informáciám z dôvodu, že boli „v celom rozsahu kryté vyššie uvedenými výnimkami". Rada okrem toho odmietla označiť štáty, ktoré poskytli relevantné informácie, s tým, že „orgány, od ktorých pochádzajú predmetné informácie, po porade podľa článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 namietali proti sprístupneniu požadovanej informácie".

7 Pokiaľ ide o tretie rozhodnutie o odmietnutí, Rada na úvod uviedla, že žiadosť žalobcu sa týka toho istého dokumentu, ku ktorému mu bol odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí. Rada potvrdila svoje prvé rozhodnutie a dodala,

že prístup k zápisnici 13 441/02 sa musí rovnako odmietnuť z dôvodu výnimky týkajúcej sa súdneho konania (článok 4 ods. 2 druhá zarážka nariadenia č. 1049/2001). Rada následne uznala, že omylom spomenula ako relevantnú zápisnicu 11 311/03 týkajúcu sa rozhodnutia 2003/480. V tomto smere uviedla, že neobdržala inú informáciu alebo dokument odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia 2002/848 v rozsahu, v akom sa týka žalobcu.

8 Žalobca podal žalobu o neplatnosť rozhodnutia 2002/974 zapísanú do registra kancelárie Súdu prvého stupňa pod číslom T-47/03.

Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Žalobami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. marca 2003 (vec T-110/03), 30. apríla 2003 (vec T-150/03) a 12. decembra 2003 (vec T-405/03), žalobca podal v tomto poradí tieto žaloby proti prvému, druhému a tretiemu rozhodnutiu o odmietnutí.

10 Uzneseniami predsedu druhej komory Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2003 a 27. apríla 2004 boli veci T-110/03, T-150/03 a T-405/03 podľa článku 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa spojené na spoločné konanie na účely písomného a ústneho konania a vyhlásenia rozsudku.

11 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil prvé (vec T-110/03), druhé (vec T-150/03) a tretie (vec T-405/03) rozhodnutie o odmietnutí,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

12 Rada navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *O rozsahu žaloby*

13 Súd prvého stupňa na úvod konštatuje, že Rada vo svojom prvom a druhom rozhodnutí o odmietnutí (veci T-110/03 a T-150/03) na strane jednej úplne odmietla

prístup k zápisniciam 13 441/02 a 15 191/02 týkajúcim sa prijatia rozhodnutí 2002/848 a 2002/974 na základe výnimiek vzťahujúcich sa na verejný záujem upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) prvej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Na druhej strane Rada odmietla označiť štáty, ktoré poskytli dokumenty týkajúce sa prijatia rozhodnutí 2002/848 a 2002/974 na základe článku 9 ods. 3 tohto nariadenia, ktorý upravuje zaobchádzanie s citlivými dokumentmi.

14 Súd prvého stupňa tiež konštatuje, že v treťom rozhodnutí o odmietnutí (vec T-405/03) Rada odpovedala v tom zmysle, že od prijatia rozhodnutia 2002/848 nedisponuje žiadnym novým dokumentom týkajúcim sa žalobcu, teda inými dokumentmi, než sú dokumenty, ku ktorým mu bol odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí.

15 Po prvé, žalobca v rámci svojho žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia uvádza, že odôvodnenie rozhodnutí o odmietnutí je v rozpore s predpokladom Rady vo veci T-47/03, podľa ktorého sa zahrnutie žalobcu na napadnutý zoznam zakladalo na verejnej listine, a to rozhodnutí Rechtseenheidskamer de l'Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Holandsko) z 11. septembra 1997 pripojenom k vyjadreniu Rady k žalobe vo veci T-47/03.

16 Absencia odôvodnenia uvádzaná žalobcom predstavuje v skutočnosti základnú výhradu. Absencia odôvodnenia týkajúca sa rozhodnutia z 11. septembra 1997 v rozhodnutí o odmietnutí je iba odrazom prípadného nesprávneho právneho posúdenia v rámci opomenutia Rady umožniť prístup k rozhodnutiu z 11. septembra 1997.

17 Predsa však netreba alebo už netreba rozhodnúť o tomto prípadnom nesprávnom právnom posúdení s ohľadom na nariadenie č. 1049/2001, pretože je nesporné, že žalobca disponuje rozhodnutím z 11. septembra 1997 [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 2002, British American Tobacco (Investments)/Komisia, T-311/00, Zb. s. II-2781, bod 45].

18 Po druhé, žalobca vo veci T-405/03, stále v rámci svojho žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia, uvádza, že tretie rozhodnutie o odmietnutí protirečí druhému rozhodnutiu o odmietnutí. Tretie rozhodnutie o odmietnutí uvádza, že neexistuje žiadny nový dokument, ktorý by sa ho týkal, od prijatia rozhodnutia 2002/848, hoci druhé rozhodnutie o odmietnutí uvádza ako relevantnú zápisnicu 15 191/02 týkajúcu sa rozhodnutia 2002/974 a určitých dokumentov poskytnutých rôznymi štátmi.

19 Vo svojich písomných vyjadreniach Rada pripustila, že druhé rozhodnutie o odmietnutí je mylné v tom, že uvádza existenciu relevantných dokumentov. Rozhodnutie 2002/974 bolo prijaté s ohľadom na žalobcu iba s prihliadnutím na dokumenty, ktoré odôvodňovali prijatie skoršieho rozhodnutia, teda rozhodnutia 2002/848. Preto zápisnica 15 191/02 neobsahuje žiadnu novú informáciu týkajúcu sa žalobcu.

20 Počas pojednávania žalobca vyhlásil, že požaduje prístup k dokumentom iba v rozsahu, v akom sa ho tieto dokumenty týkajú. Toto vyhlásenie bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

21 Súd prvého stupňa sa domnieva, že v čase prijatia druhého a tretieho rozhodnutia o odmietnutí medzi týmito dvoma rozhodnutiami nebol rozpor. Druhá žiadosť

žalobcu o prístup sa mohla v tom čase dôvodne chápať ako požadujúca prístup ku všetkým novým dokumentom, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia 2002/974, teda vrátane tých, ktoré sa podľa Rady netýkali samotného žalobcu, ako bola napríklad zápisnica 15 191/02. Okrem toho, nariadenie č. 1049/2001 sa nevzťahuje iba na prístup k dokumentom týkajúcim sa žalobcu, ale zriaďuje systém prístupu, ktorý môže byť nezávislý od tejto okolnosti. Z toho vyplýva, že Rada mohla dôvodne dať predmetnej žiadosti takýto obsah. Naopak, tretia žiadosť žalobcu o prístup mohla byť dôvodne pochopená vo svojej hlavnej časti ako smerujúca iba k dokumentom týkajúcim sa žalobcu. Z toho vyplýva, že na rozdielne žiadosti mohli byť dôvodne dané rozdielne odpovede.

22 Predsa však, s prihliadnutím na vyhlásenie žalobcu počas pojednávania, je Súd prvého stupňa toho názoru, že žalobca žiada o prístup k zápisnici 15 191/02 a o označenie štátov, ktoré poskytli dokumenty týkajúce sa prijatia rozhodnutia 2002/974, iba v rozsahu, v akom sa ho tieto dokumenty týkajú.

23 Vo veci T-150/03 z toho vyplýva, že rámec sporu závisí od otázky, či sa nové dokumenty alebo informácie, ku ktorým mu bol odmietnutý prístup druhým rozhodnutím o odmietnutí, týkali alebo netýkali žalobcu. Túto otázku nevyhnutne vyrieši skúmanie dôvodnosti tretieho rozhodnutia o odmietnutí, podľa ktorého neexistuje žiadny nový dokument týkajúci sa žalobcu, odlišný od tých dokumentov, ku ktorým mu bol odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí.

24 Okrem toho, Súd prvého stupňa konštatuje, že vo veci T-405/03 žalobca nespochybnil implicitné odmietnutie prístupu k zápisnici 11 311/03, napriek tomu, že oň výslovne požiadal v záveroch tretej žiadosti o prístup. Prístup k tejto zápisnici teda nie je predmetom sporu.

25 Po tretie, žalobca vo veci T-405/03 vytýka Rade, že neodpovedala primeraným spôsobom na jeho tvrdenia o výnimkách z prístupu k dokumentom, že sa nesprávne dovolávala výnimiek z prístupu k dokumentom, najmä tých, ktoré sa týkajú súdneho konania vo vzťahu k zápisnici 13 441/02 a že odmietla čiastočný prístup k tomuto dokumentu.

26 Súd prvého stupňa v tomto smere poznamenáva, že tretie rozhodnutie o odmietnutí má čisto potvrdzujúcu povahu s ohľadom na odmietnutie prístupu k zápisnici 13 441/02, ku ktorej mu bol už odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí. Z toho vyplýva, že žaloba podaná vo veci T-405/03 je v rozsahu, v akom sa týka zápisnice 13 441/02, neprípustná (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2001, Métropole télévision M 6/Komisia, T-354/00, Zb. s. II-3177, body 34 a 35, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júna 2002, AICS/Parlament, T-365/00, Zb. s. II-2719, bod 30).

27 Konanie vo veci T-110/03 je obmedzené na odmietnutie prístupu k zápisnici 13 441/02 a odmietnutie označenia určitých štátov, ktoré poskytli dokumenty vedúce k prijatiu rozhodnutia 2002/848. Konanie vo veci T-405/03 sa obmedzuje na otázku, či Rada disponovala novými dokumentmi týkajúcimi sa žalobcu, inými než dokumenty, ktorými disponovala pri prijatí rozhodnutia 2002/848. Konanie vo veci T-150/03 závisí od otázky, či sa zápisnica 15 191/02 a dokumenty poskytnuté určitými členskými štátmi vedúce k prijatiu rozhodnutia 2002/974 týkajú žalobcu.

2. *O žalobe vo veci T-405/03*

28 V treťom rozhodnutí o odmietnutí Rada v podstate uviedla, že neexistuje žiadny nový dokument, ktorý by sa týkal žalobcu, odlišný od dokumentov a informácií, ku ktorým mu bol odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí.

29 Podľa ustálenej judikatúry domnienka zákonnosti sa spája s každým vyhlásením inštitúcií o neexistencii požadovaných dokumentov. S týmto vyhlásením sa preto spája aj domnienka hodnovernosti. Ide však o jednoduchú domnienku, ktorú žalobca môže vyvrátiť akýmikoľvek prostriedkami na základe relevantných a súhlasných dôkazov [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. októbra 2000, JT's Corporation/Komisia, T-123/99, Zb. s. II-3269, bod 58, a British American Tobacco (Investments)/Komisia, už citovaný v bode 17 vyššie, bod 35].

30 V tomto smere jediné dôkazy predložené žalobcom vyplývajú jednak z povinnosti Rady nanovo preskúmať každé nové rozhodnutie o jeho zotrvaní na spornom zozname, jednak z rozporu existujúceho medzi druhým a tretím rozhodnutím o odmietnutí.

31 Na jednej strane, ako to Súd prvého stupňa konštatoval v bode 21 vyššie, neexistuje rozpor medzi druhým a tretím rozhodnutím o odmietnutí. To však napriek tomu nebráni Rade, s prihliadnutím na nové chápanie žiadosti žalobcu potvrdené na pojednávaní, domnievať sa, že odpoveď daná v treťom rozhodnutí o odmietnutí platila rovnako pre druhú žiadosť o prístup, tak ako bola opätovne vyložená. Takáto zmena stanoviska Rady nepoškodzuje žalobcu, pretože tento potvrdil v tomto smere rozsah svojej žiadosti. Preto táto zmena nepredstavuje ani dôkaz potvrdzujúci existenciu dokumentu týkajúceho sa žalobcu a rozhodnutia 2003/480, ani dôkaz potvrdzujúci absenciu odôvodnenia v treťom rozhodnutí o odmietnutí.

32 Na druhej strane tretie rozhodnutie o odmietnutí uvádza, po prvé, že údaj, podľa ktorého zápisnica 11 311/03 obsahuje dôkazy slúžiace ako základ na prijatie rozhodnutia 2003/480 v rozsahu, v akom sa týka žalobcu, bolo mylné (bod 3) a, po druhé, že Rada neobdržala žiadny nový dokument odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia 2002/848 v rozsahu, v akom sa týka žalobcu (bod 4). Z toho vyplýva, že Rada tvrdila, že prijala rozhodnutie 2003/480, ktorým žalobca zotrval na spornom zozname, bez zohľadnenia nových dokumentov, ktoré by sa ho týkali. Prípadná

povinnosť Rady preskúmať každé nové rozhodnutie tak v prípade žalobcu nepredstavuje dostatočný dôkaz umožňujúci domnievať sa, že Rada preskúmala nové dokumenty týkajúce sa žalobcu. Je ešte potrebné uviesť, že otázka, či Rada mohla dôvodne prijať rozhodnutie 2003/480 za okolností prejednávanej veci sa netýka tohto konania vzťahujúceho sa na prístup k dokumentom.

33 Z toho vyplýva, že keďže neexistujú relevantné a súhlasné dôkazy potvrdzujúce opak, tvrdenie Rady — podľa ktorého nebol Radou od prijatia rozhodnutia 2002/848 zohľadnený žiadny nový dokument — sa musí považovať za správne.

34 Je teda nutné konštatovať, že neexistencia dokumentov požadovaných žalobcom v tretej žiadosti o prístup je dostatočne právne preukázaná.

35 Následne sa žaloba vo veci T-405/03 v časti, v akej je prípustná, zamieta ako nedôvodná.

3. *O žalobe vo veci T-150/03*

36 Ako je uvedené v bode 33 vyššie, nič nenasvedčuje tomu, že existujú nové dokumenty týkajúce sa žalobcu zohľadnené Radou od prijatia rozhodnutia 2002/848. Okrem toho, nič nenasvedčuje tomu, že by vyhlásenie Rady — uvedené vo vyjadrení podanom vo veci T-405/03 — podľa ktorého zápisnica 15 191/02 neobsahuje „žiadnu novú informáciu týkajúcu sa [žalobcu]" bolo mylné. Na strane jednej, ako je

uvedené v bode 21 vyššie, nové stanovisko Rady neodporuje stanovisku vyjadrenému v druhom rozhodnutí o odmietnutí toho, že je vysvetliteľné novým chápaním Rady o presnom rozsahu žiadosti žalobcu. Na strane druhej, žaloba nepredložil žiadny iný dôkaz o tomto údajnom rozpore, ktorý by bol spôsobilý spochybniť toto nové vyhlásenie Rady.

37 Z toho vyplýva, že existencia nových dokumentov týkajúcich sa žalobcu zohľadnených pri prijatí rozhodnutia 2002/974, vrátane dôkazov uvedených v zápisnici 15 191/02, sa preukázala.

38 S prihliadnutím na vyhlásenie žalobcu na pojednávaní, podľa ktorého žiada iba o dokumenty, ktoré sa ho týkajú, je potrebné konštatovať, že neexistencia požadovaných dokumentov vo vzťahu k prijatiu rozhodnutia 2002/974 je dostatočne právne preukázaná.

39 Rovnako s prihliadnutím na vyhlásenie žalobcu na pojednávaní nie je už potrebné skúmať zákonnosť druhého rozhodnutia o odmietnutí vo vzťahu k dôvodom odmietnutia prístupu, ktoré sú v ňom uvedené.

40 Žaloba vo veci T-150/03 sa preto zamieta ako nedôvodná.

4. *O žalobe vo veci T-110/03*

41 Žalobca uvádza tri žalobné dôvody založené postupne na porušení práva na prístup k dokumentom, porušení povinnosti odôvodnenia a porušení základných právnych zásad týkajúcich sa práva na obranu. S prihliadnutím na skutočnosť, že v podstate identické žalobné dôvody boli uvedené vo veci T-150/03, a na skutočnosť, že veci boli spojené na účely písomného konania, ktorého sa týkajú písomnosti spoločné pre konania T-110/03 a T-150/03, je rovnako potrebné prihliadať na tvrdenia žalobcu uvedené vo veci T-150/03.

42 Súd prvého stupňa konštatuje, že tretí žalobný dôvod v skutočnosti predstavuje prierezový žalobný dôvod, ktorého predpoklad spočíva v dvoch iných žalobných dôvodoch. Je teda vhodné skúmať žalobné dôvody v opačnom poradí, ako sú uvádzané.

43 Napriek tomu je však potrebné predtým rozhodnúť o otázke o rozsahu kontroly Súdu prvého stupňa v prejednávanej veci.

O rozsahu kontroly zákonnosti

44 Rada sa domnieva, že kontrola Súdu prvého stupňa týkajúca sa prístupu k predmetnému typu dokumentov je obmedzená (rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. júla 1999, Hautala/Rada, T-14/98, Zb. s. II-2489). Žalobca odmieta toto tvrdenie z dôvodu, že tieto konania vykazujú podstatné rozdiely oproti konaniu, ktorého sa týkal rozsudok Hautala/Rada.

45 Súd prvého stupňa pripomína, že prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií predstavuje právnu zásadu a možnosť odmietnutia je výnimkou. Rozhodnutie o odmietnutí je platné iba, ak sa zakladá na jednej z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. V súlade s ustálenou judikatúrou sa majú tieto výnimky vykladať a uplatňovať reštriktívne tak, aby sa neznemožnilo uplatnenie všeobecnej zásady obsiahnutej v nariadení (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2002, Kuijer/Rada, T-211/00, Zb. s. II-485, bod 55 a tam citovanú judikatúru).

46 Pokiaľ ide o rozsah kontroly zákonnosti rozhodnutí o odmietnutí Súdom prvého stupňa, je potrebné poznamenať, že v rozsudkoch Hautala/Rada, už citovanom v bode 44 vyššie (bod 71), a Kuijer/Rada, už citovanom v bode 45 vyššie (bod 53), Súd prvého stupňa priznal Rade širokú mieru voľnej úvahy v rámci rozhodovania o odmietnutí založeného čiastočne, ako v prejednávanej veci, na ochrane verejného záujmu v oblasti medzinárodných vzťahov. V rozsudku Kuijer/Rada, už citovanom v bode 44 vyššie, takáto miera voľnej úvahy bola inštitúcii priznaná, keď táto zakladala svoje odmietnutie prístupu na ochrane verejného záujmu vo všeobecnosti. V oblastiach týkajúcich sa povinných výnimiek z prístupu verejnosti k dokumentom upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 tak disponujú inštitúcie širokou mierou voľnej úvahy.

47 Kontrola zákonnosti rozhodnutí inštitúcií o odmietnutí prístupu k dokumentom z dôvodu výnimiek týkajúcich sa verejného záujmu upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 vykonávaná Súdom prvého stupňa sa teda musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a odôvodnenia, materiálnej presnosti skutočností, ako aj absencie zjavne nesprávneho posúdenia skutočností a zneužitia právomoci (pozri analogicky rozsudky Hautala/Rada, už citovaný v bode 44 vyššie, body 71 a 72, potvrdený v odvolacom konaní, a Kuijer/Rada, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 53).

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení všeobecných právnych zásad týkajúcich sa práva na obranu

Tvrdenia účastníkov konania

48 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobca tvrdí, že Rada porušila všeobecné zásady práva Spoločenstva zakotvené v článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP) a zásadu proporcionality. Tvrdí, že jeho zápis na sporný zoznam sa rovná obvineniu v trestnej veci (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok Deweer, z 27. februára 1980, séria A č. 35). Odmietnutie prístupu k požadovaným dokumentom predstavuje hrubé porušenie práva na spravodlivý proces, a najmä záruk uvedených v článku 6 ods. 3 EDĽP v rámci jeho žaloby o neplatnosť proti rozhodnutiu 2002/974 (vec T-47/03). Rada okrem toho porušila zásadu proporcionality tým, že poprela právo žalobcu dozvedieť sa dôvody, pre ktoré bol zaradený na sporný zoznam.

49 Rada sa domnieva, že tvrdenia žalobcu idú nad rámec žaloby, pretože konanie sa netýka zákonnosti nariadenia č. 2580/2001 odôvodňujúceho zápis žalobcu na sporný zoznam. V rámci výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 je postavenie žiadateľa irelevantné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

50 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že v zmysle článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 sú adresátmi práva na prístup k dokumentom inštitúcií „každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom

členskom štáte". Z toho vyplýva, že účelom tohto nariadenia je zaručiť prístup k verejným dokumentom každému, nie iba prístup žiadateľa k dokumentom, ktoré sa ho týkajú.

51 Na druhej strane výnimky z prístupu k dokumentom upravené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú formulované imperatívne. Z toho vyplýva, že inštitúcie sú povinné odmietnuť prístup k dokumentom, ktorých sa týkajú tieto výnimky, ak sa predloží dôkaz o stanovených okolnostiach (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. marca 1997, WWF UK/Komisia, T-105/95, Zb. s. II-313, bod 58, a z 13. septembra 2000, Denkavit Nederland/Komisia, T-20/99, Zb. s. II-3011, bod 39).

52 Osobitný záujem, ktorý môže uvádzať žiadateľ o prístup k dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú, sa preto nemôže pri uplatňovaní povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 zohľadniť.

53 Žalobca v podstate tvrdí, že Rada je povinná dať mu prístup k požadovaným dokumentom, keďže tieto dokumenty sú pre neho potrebné na zabezpečenie jeho práva na spravodlivý proces v rámci konania T-47/03.

54 Keďže sa teda Rada dovolávala povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 v prvom rozhodnutí o odmietnutí, nemožno jej vytýkať to, že nezohľadnila prípadnú osobitnú potrebu žalobcu disponovať požadovanými dokumentmi.

55 Preto dokonca aj za predpokladu, že tieto dokumenty sa ukážu potrebné pre obranu žalobcu v konaní T-47/03, pričom táto otázka patrí do posúdenia predmetnej veci, táto okolnosť nie je relevantná pre posúdenie platnosti prvého rozhodnutia o odmietnutí.

56 Tretí žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na absencii odôvodnenia

Tvrdenia účastníkov konania

57 Svojím druhým žalobným dôvodom žalobca uvádza, že Rada sa v rámci odmietnutia prístupu z dôvodu poškodenia verejného záujmu alebo „pravidla autora" a odmietnutia čiastočného prístupu obmedzila na predloženie lakonickej a stereotypnej odpovede. Rada týmto postupom neidentifikovala ani informácie obsiahnuté v každom z dokumentov, ani dokumenty patriace určitým štátom, ani neumožnila oboznámiť sa s odôvodnením tohto odmietnutia, napriek požiadavkám judikatúry (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. júna 1998, Svenska Journalistförbundet/Rada, T-174/95, Zb. s. II-2289, bod 112, a zo 6. apríla 2000, Kuijer/Rada, T-188/98, Zb. s. II-1959, body 37 a 38). Žalobca teda nemal možnosť pochopiť dôvody uvedené Radou a Súd prvého stupňa ich nemôže preskúmať.

58 Rada predbežne poznamenáva, že odôvodnenia prvého a druhého rozhodnutia o odmietnutí sú identické, pretože kontext je v podstate rovnaký v oboch prípadoch. Pokiaľ ide o odôvodnenie týkajúce sa verejného záujmu, Rada sa opiera o článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorého každé rozhodnutie o odmietnutí prístupu k citlivým dokumentom sa zakladá na dôvodoch nepoškodzujúcich záujmy, ktorých ochrana je uvedená v článku 4. Navyše odôvodnenie prvého a druhého

rozhodnutia o odmietnutí zodpovedá požiadavkám judikatúry, konkrétne vo vzťahu ku skutkovému a právnemu obsahu týchto konaní. Pokiaľ ide o uplatnenie „pravidla autora" identifikujú rozhodnutia o odmietnutí jasne relevantné dokumenty. Nesúhlas autora týchto dokumentov predstavuje dostatočný dôvod pre odmietnutie prístupu k nim.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

59 Podľa ustálenej judikatúry sa má odôvodnenie, ktoré požaduje článok 253 ES, prispôsobiť povahe predmetného aktu a musí jasným a nepochybným spôsobom uvádzať odôvodnenie inštitúcie, autora aktu, spôsobom, ktorý umožní zainteresovaným osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonávať svoju kontrolu. Nepožaduje sa, aby odôvodnenie uvádzalo všetky relevantné skutkové a právne skutočnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky predmetného článku, sa má posudzovať s prihliadnutím nielen na jeho znenie, ale aj na jeho obsah, ako aj na súbor právnych predpisov upravujúcich predmetnú oblasť (pozri najmä rozsudok Súdneho dvora zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, bod 55 a tam citovanú judikatúru).

60 Pokiaľ ide o otázku žiadosti o prístup k dokumentom, ak predmetná inštitúcia odmietne takýto prístup, musí na základe informácií, ktorými disponuje v každom konkrétnom prípade, preukázať, že na dokumenty, ku ktorým sa prístup požaduje, sa skutočne vzťahujú výnimky upravené v nariadení č. 1049/2001 (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko a Van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 24). Nemusí byť však vždy možné uviesť dôvody odôvodňujúce utajenie vo vzťahu ku každému dokumentu bez toho, aby sa zverejnil jeho obsah, čím by sa pozbavila výnimka jej základného účelu (pozri analogicky rozsudok WWF UK/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, bod 65).

61 V rámci tejto judikatúry teda prislúcha inštitúcii, ktorá odmietla prístup k dokumentu, predložiť odôvodnenie umožňujúce pochopiť a overiť jednak, či sa požadovaného dokumentu skutočne týka oblasť, na ktorú sa vzťahuje uvádzaná výnimka, a jednak, či potreba ochrany súvisiaca sa touto výnimkou je skutočná.

62 V prejednávanej veci vo vzťahu k zápisnici 13 441/02 Rada jasne uviedla výnimky, na ktorých zakladá svoje odmietnutie a odkázala kumulatívne na prvú a tretiu zarážku článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001. Uviedla, prečo sú tieto výnimky relevantné vo vzťahu k predmetným dokumentom s odkazom na boj proti terorizmu a intervenciu tretích štátov. Okrem toho poskytla krátke vysvetlenie o potrebe uvádzanej ochrany. Takže, vo vzťahu k otázke verejnej bezpečnosti uviedla, že oznámenie dokumentov osobám, ktoré sú predmetom týchto informácií, by mohlo zmariť činnosti verejných orgánov. Vo vzťahu k otázke medzinárodných vzťahov stručne odkázala na účasť tretích štátov v boji proti terorizmu. Stručnosť tohto odôvodnenia je prípustná s prihliadnutím na skutočnosť, že uvedenie dodatočných informácií odkazujúcich najmä na obsah predmetných dokumentov by pozbavilo uvádzané výnimky ich účelu.

63 Vo vzťahu k čiastočnému odmietnutiu prístupu k týmto dokumentom Rada, na strane jednej, výslovne uviedla, že skúmala túto možnosť a, na strane druhej, uviedla dôvod, pre ktorý bola táto možnosť odmietnutá, a síce, že na predmetné dokumenty sa v celom rozsahu vzťahujú uvádzané výnimky. Z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené vyššie, Rada nemohla presne identifikovať informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch, bez toho, aby nepozbavila uvádzané výnimky ich účelu. Skutočnosť, že toto odôvodnenie sa zdá stereotypné, nepredstavuje sama osebe nedostatok odôvodnenia, keďže neprekáža ani pochopeniu, ani overeniu vykonaného odôvodnenia.

64 Pokiaľ ide o označenie štátov, ktoré poskytli relevantné dokumenty, treba poznamenať, že samotná Rada uviedla existenciu dokumentov pochádzajúcich

z tretích štátov vo svojich rozhodnutiach o odmietnutí. Rada jednak poukázala na výnimku upravenú v tomto smere, a to na článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. A jednak predložila dve kritériá uplatnenia tejto výnimky. Po prvé sa Rada implicitne, ale nevyhnutne domnieva, že predmetné dokumenty sú citlivými dokumentmi. Táto skutočnosť je pochopiteľná a možno ju preveriť s prihliadnutím na daný kontext, najmä s ohľadom na klasifikáciu predmetných dokumentov „CONFIDENTIEL UE". Po druhé, Rada uviedla, že sa obrátila na príslušné orgány, ktoré nesúhlasili s tým, aby poskytla ich označenie.

65 Napriek relatívnej stručnosti (dve strany) odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí, žalobca mal plne možnosť pochopiť dôvody odmietnutia, ktoré boli voči nemu uplatnené, a Súd prvého stupňa je spôsobilý vykonať svoju kontrolu. Rada preto odôvodnila predmetné rozhodnutia správne.

66 Druhý žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť ako nedôvodný.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na prístup k dokumentom

Tvrdenia účastníkov konania

67 Svojím prvým žalobným dôvodom žalobca tvrdí, že Rada porušila článok 1 druhý odsek EÚ, článok 6 ods. 1 EÚ, článok 255 ES a článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 4 ods. 6, ako aj článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. V prvej časti tohto žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že Rada vôbec konkrétne neskúmala otázku, či by zverejnenie požadovaných informácií bolo spôsobilé poškodiť verejný záujem. Príliš všeobecné krátke vysvetlenia dané v tomto smere nie sú v súlade so zásadou reštriktívneho výkladu výnimiek z práva na prístup k dokumentom, ktoré vyplýva z článku 255 ES

a nariadenia č. 1049/2001. Žalobca musí mať právo dozvedieť sa dôvody jeho zápisu na sporný zoznam, aspoň v rozsahu, v akom sa tieto dôvody považujú za poškodzujúce verejnú bezpečnosť. Samotná skutočnosť, že do činností inštitúcií sú zapojené tretie krajiny nemôže postačovať na to, aby inštitúcie odôvodnili svoje odmietnutie ochranou medzinárodných vzťahov. Rada porušila svoju povinnosť zvážiť svoje vlastné záujmy a záujmy žalobcu.

68 V druhej časti tohto žalobného dôvodu žalobca uvádza, že stereotypné odôvodnenie uvedené Radou pre odmietnutie čiastočného prístupu k dokumentom možno reprodukovať systematickým spôsobom v každom rozhodnutí odmietajúcom takýto prístup. V prejednávanej Rada vážne neskúmala možnosť udelenia čiastočného prístupu.

69 V tretej časti tohto žalobného dôvodu žalobca uvádza, že reštriktívny výklad „pravidla autora" predpokladá, že Rada upresní identitu autorov uvádzaných dokumentov a presnú povahu týchto predmetných dokumentov s cieľom umožniť podanie žiadosti o prístup u týchto autorov.

70 Rada hneď na úvod pripomína osobitné pravidlá uvedené v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 vo vzťahu k „citlivým dokumentom". V prejednávanej veci boj proti terorizmu vyžaduje osobitne obozretný prístup. Rada špecifikuje konanie o žiadosti o prístup k takémuto typu dokumentov, pričom preukazuje, že žiadosti o prístup a čiastočný prístup sú predmetom konkrétneho skúmania. Rada spresňuje, že rozhodnutia o odmietnutí boli prijaté jednohlasne. Žalobca v prejednávanej veci nepreukázal existenciu zjavne nesprávneho posúdenia. Odmietnutie prístupu založené na článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 nepredpokladá zohľadnenie

situácie žiadateľa, a teda zváženie záujmov. Vo vzťahu k otázke pravidla autora, Rada pripomína, že orgán pôvodu dokumentu klasifikovaného ako citlivý disponuje kompletnou kontrolou vo vzťahu k tomuto dokumentu, vrátane informácií týkajúcich sa samotnej jeho existencie.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— O výnimkách týkajúcich sa verejného záujmu

71 Na úvod je potrebné pripomenúť, že Rada nie je povinná v rámci výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 zohľadniť osobitný záujem žalobcu na získaní požadovaných dokumentov (pozri body 52 a 54 vyššie).

72 Je vhodné poznamenať, že požadovaný dokument, a to zápisnica 13 441/02, sa týka rozhodnutia 2002/848. Keďže toto rozhodnutie patrí priamo do oblasti boja proti terorizmu, požadovaný dokument, ktorý slúži ako základ pre toto rozhodnutie patrí zjavne do rovnakej kategórie.

73 Okrem toho je potrebné konštatovať, že požadovaný dokument je klasifikovaný ako „CONFIDENTIEL UE". Z tohto dôvodu patrí k citlivým dokumentom, zaobchádzanie s ktorými upravuje článok 9 nariadenia č. 1049/2001. Hoci táto klasifikácia potvrdzuje povahu požadovaného dokumentu a podriaďuje ho osobitnému spôsobu zaobchádzania, nemôže sama osebe odôvodňovať uplatnenie dôvodov odmietnutia upravených v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001.

74 Pokiaľ ide v prvom rade o ochranu verejného záujmu vzťahujúci sa na verejnú bezpečnosť, je nutné konštatovať, že požadovaný dokument má skutočne črty tejto oblasti, keďže podľa samotnej žiadosti o prístup slúžil ako základ pre rozhodnutie o určení osoby, skupiny alebo subjektu podozrivého z terorizmu.

75 Napriek tomu okolnosť, že požadovaný dokument sa týka verejnej bezpečnosti, nemôže sama osebe postačovať na odôvodnenie uplatnenia uvádzanej výnimky (pozri analogicky rozsudok Denkavit Nederland/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, bod 45).

76 Súdu prvého stupňa teda prináleží overiť, či v prejednávanej veci Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď konštatovala, že zverejnenie požadovaného dokumentu môže poškodiť ochranu dotknutého verejného záujmu.

77 V tomto smere je potrebné pripustiť, že efektívnosť boja proti terorizmu predpokladá, že informácie, ktorými disponujú verejné orgány týkajúce sa osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu, by sa mali zachovávať v tajnosti s cieľom uchrániť ich relevantnosť a umožniť efektívnu akciu. Oznámenie požadovaného dokumentu verejnosti by preto malo nevyhnutne škodlivý dopad na verejný záujem z hľadiska verejnej bezpečnosti. V tomto smere, rozlíšenie medzi strategickými informáciami a informáciami týkajúcimi sa žalobcu osobne uvedené žalobcom nemôže byť prípustné. V skutočnosti, každá osobná informácia má nevyhnutne určité strategické aspekty boja proti terorizmu, ako sú zdroje informácií, povaha týchto informácií, alebo miera dohľadu nad osobami podozrivými z terorizmu.

78 Rada teda nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď odmietla prístup k zápisnici 13 441/02 z dôvodov verejnej bezpečnosti.

79 Pokiaľ ide, v druhom rade, o ochranu verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov, je s ohľadom na rozhodnutie 2002/848 a nariadenie č. 2580/2001 zrejmé, že ich cieľ a konkrétne boj proti terorizmu patria do rámca medzinárodnej akcie, ktorá vzišla z rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie spojených národov 1373 (2001) z 28. septembra 2001. V rámci tejto globálnej akcie boli štáty vyzvané spolupracovať. Okolnosti tejto medzinárodnej spolupráce teda veľmi pravdepodobne, takmer určite, figurujú v požadovanom dokumente. V každom prípade žalobca nenapadol skutočnosť, že by tretie štáty boli zapojené do prijatia rozhodnutia 2002/848. Naopak, požadoval označenie týchto štátov. Z toho vyplýva, že požadovaný dokument skutočne patrí do oblasti výnimky týkajúcej sa medzinárodných vzťahov.

80 Táto medzinárodná spolupráca v oblasti terorizmu predpokladá vieru štátov v dôvernosť priznanú informáciám poskytnutým Rade. Vo vzťahu k povahe požadovaného dokumentu sa teda Rada mohla dôvodne domnievať, že zverejnenie tohto dokumentu môže poškodiť postavenie Európskej únie v medzinárodnej spolupráci v oblasti boja proti terorizmu.

81 V tomto smere sa musí tvrdenie žalobcu — podľa ktorého nemôže samotná skutočnosť, že tretie štáty sú zapojené do činností inštitúcií, ospravedlniť uplatnenie výnimky v prejednávanej veci — odmietnuť z dôvodov uvedených vyššie. Nakoniec, v rozpore s tým, čo predpokladá toto tvrdenie, spolupráca tretích štátov patrí do osobitne citlivého rámca, a to boja proti terorizmu, ktorý odôvodňuje, aby táto spolupráca zostala tajnou. Naviac rozhodnutie ako celok uvádza, že samotné predmetné štáty odmietli, aby Rada uviedla ich označenie.

82 Z toho vyplýva, že Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď prijala záver, že zverejnenie požadovaného dokumentu by mohlo poškodiť verejný záujem v oblasti medzinárodných vzťahov.

83 Preto v rozsahu, v akom žalobca všeobecným spôsobom tvrdí, že Rada nikdy konkrétne neskúmala, či by zverejnenie požadovaných informácií bolo spôsobilé poškodiť verejný záujem, sa musí toto tvrdenie zamietnuť. Na strane jednej z vyššie uvedeného vyplýva, že Rada dôvodne uplatnila výnimky týkajúce sa ochrany verejného záujmu. Na strane druhej Rada opísala, bez toho, že by to bolo žalobcom spochybnené, konanie o skúmaní žiadostí o prístup k citlivým dokumentom, podľa ktorého, tak oprávnení úradníci, ako aj delegácie členských štátov mohli skúmať predmetné dokumenty a zaujať stanovisko k odpovedi danej žalobcovi na žiadosti o prístup. V zmysle tohto konania, Rada jednohlasne schválila odmietnutie prístupu k požadovaným dokumentom. Z toho vyplýva, že samotná skutočnosť uvádzaná žalobcom, že odôvodnenie je krátke neznamená, že konkrétne skúmanie Rady chýbalo.

84 V rozsahu, v akom žalobca tvrdí, že stručnosť a stereotypnosť odôvodnenia podaného v tomto smere predstavuje dôkaz o absencii konkrétneho skúmania, sa musí toto tvrdenie rovnako zamietnuť. Iste, odôvodnenie sa v tomto bode zdá v prvom a druhom rozhodnutí o odmietnutí z veľkej časti zhodné. Napriek tomu treba zobrať do úvahy skutočnosť, že nemusí byť možné uviesť dôvody odôvodňujúce odmietnutie prístupu ku každému dokumentu, v tomto prípade každej informácie v dokumente, bez zverejnenia obsahu tohto dokumentu alebo jeho podstatnej časti, a tým pozbavenia výnimky jej hlavného účelu (pozri v tomto zmysle rozsudok WWF UK/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, bod 65). V prejednávanej veci by kompletnejšie a individuálnejšie preskúmanie vo vzťahu k obsahu požadovaného dokumentu z dôvodu, že na tento dokument sa vzťahujú výnimky týkajúce sa verejného záujmu z hľadiska verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov, mohlo iba poškodzovať tajnosť informácií, ktoré majú z dôvodu týchto výnimiek zostať tajnými.

85 Prvá časť prvého žalobného dôvodu sa teda musí zamietnuť.

— O čiastočnom prístupe

86 Žalobca tvrdí, že Rada v skutočnosti neskúmala možnosť čiastočného prístupu k požadovanému dokumentu.

87 Súd prvého stupňa, po prvé, konštatuje, že z prvého rozhodnutia o odmietnutí vyplýva, že Rada skutočne skúmala možnosť čiastočného prístupu k požadovaným dokumentom. Bez závažných dôkazov svedčiacich o opaku musí byť tvrdeniu Rady uvedenému v napadnutom rozhodnutí priznaná domnienka zákonnosti (pozri v tomto zmysle judikatúru citovanú v bode 29 vyššie).

88 Po druhé, stručná a stereotypná povaha odôvodnenia uvedeného v tejto súvislosti v prvom rozhodnutí o odmietnutí nemôže predstavovať dôkaz o absencii konkrétneho skúmania. Iste, ešte raz, v prvom a druhom rozhodnutí o odmietnutí sa odôvodnenie v tejto súvislosti zdá z veľkej časti zhodné. Napriek tomu, v prejednávanej veci by kompletnejšie a individuálnejšie preukázanie vo vzťahu k obsahu požadovaného dokumentu z dôvodu, že na všetky jeho časti sa vzťahujú uvádzané výnimky, mohlo iba poškodzovať tajnosť informácií, ktoré majú z dôvodu týchto výnimiek zostať tajnými.

89 Druhá časť prvého žalobného dôvodu sa musí teda zamietnuť.

— O označení štátov — autorov určitých dokumentov

90 Žalobca v podstate tvrdí, že reštriktívny výklad pravidla autora predpokladá, že Rada označí tretie štáty, ktoré poskytli dokumenty na prijatie rozhodnutia 2002/848, ako

aj presnú povahu týchto dokumentov, na účely umožnenia podania žiadosti o prístup k týmto dokumentom u ich autorov.

91 Na úvod je potrebné poznamenať, že argumentácia žalobcu sa v podstate zakladá na staršej judikatúre, ktorá sa vzťahuje na kódex správania zo 6. decembra 1993 týkajúci sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie (Ú. v. ES L 340, s. 41, ďalej len „kódex správania") vykonaný rozhodnutím Rady 93/731/ES z 20. decembra 1993 o prístupe verejnosti k dokumentom Rady [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, s. 43) a rozhodnutím Komisie 94/90/ESUO, ES, Euratom z 8. februára 1994 o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58).

92 V zmysle tohto kódexu správania, ak je autorom dokumentu, ktorým disponuje inštitúcia, tretia osoba, žiadosť o prístup sa má adresovať priamo tejto osobe. Súdny dvor z toho vyvodil, že inštitúcia musí označiť autora dokumentu, aby bolo možné obrátiť sa priamo na neho (rozsudok Interporc/Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 49).

93 Naopak v zmysle článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001 prislúcha samotnej dotknutej inštitúcii poradiť sa s tretími osobami — autormi, bez ohľadu na pozitívnu alebo negatívnu odpoveď na predloženú žiadosť o prístup. Členské štáty môžu požadovať, aby sa zohľadnil ich súhlas.

94 Pravidlo autora, tak ako sa uvádza v kódexe správania, teda v nariadení č. 1049/2001 prešlo podstatnou zmenou. Z toho vyplýva, že označenie autora nadobudlo o niečo menšiu dôležitosť v porovnaní s predchádzajúcou úpravou.

95 Okrem toho článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 vo vzťahu k citlivým dokumentom stanovuje, že tieto dokumenty „sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu". Je preto potrebné konštatovať, že citlivé dokumenty sa spravujú osobitným režimom výnimiek, ktorého cieľom je zjavne zabezpečiť tajnosť s ohľadom na ich obsah a existenciu.

96 Rada preto nemala povinnosť zverejniť predmetné dokumenty o prijatí rozhodnutia 2002/848, ktorých autormi sú členské štáty, vrátane označenia ich autorov, keďže, po prvé, tieto dokumenty boli citlivými dokumentmi a, po druhé, štáty — autori odmietli ich zverejnenie.

97 Je ďalej potrebné konštatovať, že žalobca nepopiera ani právny základ uvádzaný Radou, a to článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, ktorý predpokladá, že predmetné dokumenty sa považujú za citlivé, ani skutočnosť, že Rada obdržala negatívne stanovisko štátov — autorov predmetných dokumentov.

98 Navyše, je nepochybné, že predmetné dokumenty sú citlivými dokumentmi. Na jednej strane, zápisnica zo zasadania Coreper, počas ktorého boli tieto dokumenty prediskutované, bola klasifikovaná ako „CONFIDENTIEL UE", ako to upravuje článok 9 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001. Z toho vyplýva, že tieto dokumenty získali *a priori* takúto klasifikáciu. Na druhej strane, dokumenty poskytnuté tretími štátmi v rámci boja proti terorizmu sa môžu vyhnúť takejto klasifikácii iba s prihliadnutím na výslovné prehlásenie v tomto smere, ktoré v prejednávanej veci neexistovalo. Okrem toho, s prihliadnutím na domnienku zákonnosti spájajúcu sa s každým vyhlásením inštitúcie je potrebné poznamenať, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že vyhlásenie Rady — podľa ktorého obdržala záporné stanovisko dotknutých štátov — bolo mylné.

99 Preto Rada dôvodne odmietla oznámiť predmetné dokumenty vrátane označenia ich autorov.

100 Tretia časť prvého žalobného dôvodu sa teda musí zamietnuť.

101 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba sa musí ako celok zamietnuť.

O trovách

102 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Rady.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloby vo veciach T-110/03 a T-150/03 sa zamietajú ako nedôvodné.

2. **Žaloba vo veci T-405/03 sa z časti odmieta ako neprípustná a v zostávajúcej časti sa zamieta ako nedôvodná.**

3. **Žalobca je povinný nahradiť trovy konaní T-110/03, T-150/03 a T-405/03.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. apríla 2005.

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

J. Pirrung

Obsah

Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 1433

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 1437

Právny stav ..... II - 1438

1. O rozsahu žaloby ..... II - 1438

2. O žalobe vo veci T-405/03 ..... II - 1442

3. O žalobe vo veci T-150/03 ..... II - 1444

4. O žalobe vo veci T-110/03 ..... II - 1446

O rozsahu kontroly zákonnosti ..... II - 1446

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení všeobecných právnych zásad týkajúcich sa práva na obranu ..... II - 1448

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1448

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 1448

O druhom žalobnom dôvode založenom na absencii odôvodnenia ..... II - 1450

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1450

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 1451

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na prístup k dokumentom ..... II - 1453

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1453

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 1455

— O výnimkách týkajúcich sa verejného záujmu ..... II - 1455

— O čiastočnom prístupe ..... II - 1459

— O označení štátov — autorov určitých dokumentov ..... II - 1459

O trovách ..... II - 1462